

Sərdar Amin**(Hekayə)**

"Moon Group"ün arvadıma hədiyyə elədiyi kitabçanı görəndə ağılıma ilk gələn yaxşı bir qələm almaq oldu. Elə bu sözləri də, həmin qələmlə yazıram.

Hekayəni kompüterə köçürəndə arvadım başımın üstünü kəsirdi, indicə oxuduğunuz abzası hamınızdan əvvəl oxuyub bircə kəlmə dedi və o gözəl arxasını çevirib getdi.

mış kişilərin ölkələri, hanı o atlar?

Hə? Ay azadlığını süvarilərlə qazanmış ölkələrin kişiləri?

Sonra kitabçanı üç barmağımla ardıcıl tiqqıldatdım, yenə bayaqkı səs çıxdı.

Görən, çapılan atların səs eləməyən ayağı hansıdır?

Pah

Hər dəfə yatağıma girəndə həmvətənlərimdən birinin (şəhid olsa, ağlayacam) ani səhvindən partlayacağını düşündüyüm göydələnin altıncı mərtəbəsində yaşayıram və yaza bilmədiyim gecələrdə sulayıb yatdığım dibçəkləri də həmin gecələrin birində eyvandan içəri daşımışam.

Arvadım bunlara quş deyir, mənə bu hənirsiz uçan xırda həşəratlara hünü. Dibçəklərlə gəldilər, otaqları bürüdülər. Zərifanəliyindən bildim ki, evimizdə çox yaşamağı bacarmayacaqlar.

Gur işıqlı, təmiz şəhər evinə yaraşmayan qədim uçuşları var idi. (Elə sənənin də içində qalan köntöy bir pərvaz kimi).

İlk görəndə şəhər ağcaq-

nadlarının hiyləgərliyini hər axşam izləyən biri kimi bu yazıq uçuşlara koranə dikilmişdim.

Bu gecə otuz beş yaşım oldu.

Divana yayxanıb göbəyime yığılan pambığı barmağımın ucuyla yumruladım.

Hər axşam göbəyimdən çıxardığım bu topa adətən maykamin rəngində olur və içinə sinəmin tükləri, arvadımın saçı, pal-

(mətbuatda beləcə də yazılmışdı: pambıq) yastıq düzəltdim.

Xəbərin sonunda qızdan sitat vermişdilər: "Bu yastıqda yaxşı yuxular görəcəm" – sitatın sonu.

Bibim oğlunun altı yaşım olar-olmaz başıma vurduğu daşın yeri zoqquldu, ancaq bu ağrı o qədər qardaşdı ki, otuz beş yaşımda onu hələ də hiss eləməyim pisimə gəldi.

"Nilufərlər" hekayəsini oxumaq keçdi içimdən. Nə qədər elədim, müəllifini xatırlaya bilmədim.

– "Nilufərlər" hekayəsini oxumaq istəyirəm.

– Hansı hekayədi o? Qız tumanıyla makajını silir, onu deyirsən? – qab yuduğu mətbəxdən əllərini sabunlamaq üçün hamama keçən arvadım indicə sabunladığı əllərini önlüyünə silə-silə qayıtdı. Yadımdan çıxmamış deyim, hekayəmin ilk abzasını oxuyanda arvadımın mızıldandığı bircə kəlmə çox da mətah bir söz deyildi, "pah" demişdi.

"Nilufərlər"i dəqiq xatırlamağa çalışıram, dikəlirəm. Bayaq göbəyimdən çıxardığım sap topası qolumun üstüylə yumruladır. Əvvəlcə elə bilirəm hünüdür. Elə bu vaxt mənə çatır ki, artıq neçə gündür evimizdə hünülər yoxdu.

(Hekayə)

gəllərini çirpib boynuna doladı.

Qəribə, lakin...

avilə baxdı. Həqiqətən Aliyev...